

Jesu Kristi evangelium

Av Olaf Klavenæs

Uforstandige galatere! Hvem har forhekset dere? Dere som har fått Jesus Kristus malt for øynene som korsfestet! Bare dette vil jeg få vite av dere: Var det ved lovgjerninger dere fikk Ånden, eller var det ved å høre troen forkynt? Er dere så uforstandige? Dere begynte i Ånd, vil dere nå fullende i kjød? Så meget har dere opplevd forgjeves! – om det da virkelig er forgjeves. Når Gud altså gir dere Ånden og gjør kraftige gjerninger blant dere, gjør han det ved lovgjerninger eller ved at dere hører troen forkynt? Gal 3:1-5

Paulus brenner av apostolisk omsorg, nidkjærhet og kjærlighet til Galaterne. I 1Tim 2:4 ser vi litt inn i Paulus' egen livsinnstilling når han formaner læregutten Timoteus: «Forkynn Ordet! Vær rede i tide og utide. Overbevis, irettesett og trøst, med all tålmodighet og lære.»

Slik lå Galaterne på Paulus' hjerte, det var hans store nød og ønske at de måtte bli bevart i den sanne lære.

Galaterne hadde fått Jesus Kristus malt for øynene som korsfestet. Det hadde de fått gjennom Ordets forkynnelse om Jesus som døde i synderes sted. De hadde fått høre om han som var sendt av Gud til verden for å sone synden. De hadde fått høre «om at Gud salvet Jesus fra Nasaret med Den Hellige Ånd og kraft, han som gikk omkring og gjorde vel og helbredet alle dem som var underkuet av djevelen, fordi Gud var med ham.» App 10:38

Og denne vidunderlige tale om Jesus, hadde ført galaterne inn i evangeliet.

Men nettopp dette var det de hadde vendt seg bort ifra. Og det er en dyp smerte for sjelevinneren Paulus, som utbryter: «Jeg undrer meg over at dere så snart vender dere bort fra ham som kalte dere ved Kristi nåde, til et annet evangelium, skjønt det ikke finnes noe annet – det er bare noen som forvirrer dere og vil forvrengte Kristi evangelium.» Gal 1:6-7

Måtte vi også merke oss dette. Det finnes ikke noe annet evangelium enn Kristi evangelium. Det er derfor det kalles *det* gode budskap. Det finnes ikke noe annet, alt annet er menneskeverk som Satan står bak. Han bruker alle midler for om mulig å vende mennesket bort fra det som kan frelse.

Derfor oppfordrer Paulus oss til å «ta på dere Guds fulle rustning, så dere kan holde stand mot djevelens listige angrep» og «ha som sko på føttene den beredskap som fredens evangelium gir.» Ef 6:11+15

Fredens evangelium, budskapet om Jesu uforskyldte frelse, gir beredskap til kamp mot djevelen. Ved selve det å høre og leve i evangeliet, blir du bevart i evangeliet!

«Men han ble såret for våre overtreddelser, knust for våre misgjerninger. Straffen lå på ham, for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom.» Jes 53:5

Tenk å få trykke disse ordene til sitt hjerte! Det gir glede! Det gir kamplyst!

Jeg har så ofte tenkt på Davids siste ord

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Kydlandsvegen, 4360 Varhaug, tlf. 51 42 08 93.
E-post: magekang@online.no

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70
E-post: jesp@c2i.net

Faste medarbeidere i bladet:
Per Bergene Holm og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytemisjonsarbeid i Peru.

Formann: Håvar Fjære, Goksjøruta
3220 Sandefjord, tlf. 33 11 08 31
E-post: hafja@online.no

Sekretær: Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland,
4360 Varhaug, tlf. 51 43 04 06
E-post: tskydland@yahoo.no
Bankgiro 3204 10 10222
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
tlf. 33 36 17 70, fax 33 36 17 71
Bankgiro 3000 16 68516
E-post: pbholm@online.no
Rektor: Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

som vi leser om i 2Sam 23ff. «Dette er Davids siste ord,» står det, og så sier David i v.5.: «For har ikke mitt hus det slik med Gud? En evig pakt har han jo gjort med meg, ordnet i alle deler og trygget, all min frelse og alt godt...»

Tenk at David, helt inn i døden fikk trøste seg utelukkende på det han, Jesus, hadde «ordnet i alle deler og trygget».

Hva blir ditt og mitt siste ord i denne verden? Måtte vi få bære med oss det samme vitnesbyrd som David!

Det var nettopp det Paulus fryktet for galaterne, at de skulle miste selve evangeliet, og at deres siste ord skulle bli om dem selv, og ikke om Jesus.

Evangeliet taler om hva Gud har gjort! Rom 8:3 sier det slik: «For det som var umulig for loven, fordi den var maktesløs på grunn av kjødet, det gjorde Gud...» Strek under dette ordet i din Bibel!

Det står så klart i Bibelen om hvordan vi blir rettferdige for Gud, om at det er *han* som handlet til vår frelse.

«Men da tidens fylde kom, utsendte *Gud* sin Sønn, født av en kvinne, født under loven, for at *han* skulle kjøpe dem fri som var under loven, så vi skulle *få* barnekår.» Gal 4:4-6

Kan det sies klarere? Gud handlet, vi skal få. Jesus betalte hele prisen. Du er satt helt utenfor. Du får det alt sammen for intet, gratis, uforskyldt! Her har vi julens og påskens og pinsens budskap!

Så sier Luther: «Jeg kan overhodet ikke fatte Kristus, slik Skriften framstiller ham for meg. For igjen og igjen framstiller dejevlen en falsk kristus for meg.»

Det var dette farlige bedrag galaterne var kommet inn i. Og husk: Djevlen bruker alle midler, også falske forkynnere som forkynner en falsk kristus. Det var det som skjedde i Galatia. Derfor: Vær på vakt og hør etter når det forkynnes, at det er Bibelens Kristus som blir forkynt!

Loven lærer oss hva vi skal gjøre for å stå rettferdige for Gud. Men den kan ikke rettferdiggjøre noe menneske, for vi er alle under

synd, det betyr, vi kan umulig holde lovens hellige krav.

Evangeliet lærer oss hva vi skal motta for å bli frelst. Det lærer hva Gud har gjort til vår rettferdiggjørelse.

Det er sant at loven krever det umulige av oss. Derfor sier mange mennesker: «Når jeg gjør så godt jeg kan, kan da ikke Gud kreve mer!?»

Jo, han gjør det! Han krever fullkommenhet av deg!

Men nettopp her kommer Jesus inn. Han gir deg – for intet – den fullkommenhet som Gud krever. Kirkefaderen Augustin har sagt det slik: «Gud, gi meg hva du krever, og krev så siden hva du vil.»

Rom 7:14 sier: «For vi vet at loven er åndelig, jeg derimot er kjødelig, solgt til trell under synden.» Har du opplevd at du er solgt

under synden? Det er en smertelig erkjennelse. Men det er også en nødvendig erkjennelse som du sammen med Paulus skal få takke for. Så må du også sammen med ham utbryte: «Jeg elendige menneske! Hvem skal fri meg fra dette dødens legeme! Gud være takk, ved Jesus Kristus, vår Herre! Jeg, som jeg er, tjener da Guds lov med mitt sinn, men syndens lov med mitt kjød.» Rom 7:24-25

Det betyr ikke at jeg kan synde fritt, men det betyr at det ikke finnes noen frelsesgrunn i mitt kjød. Jeg må få hele frelsen uforskyldt av Gud ved Jesus. Og dette budskapet er min beste følgesvenn i min daglige kamp mot synden og mitt elendige kjød.

Tenk å få leve i dette: Frikjøpt! – av Jesus!

*Artikkelen er bearbeidet av JE
etter råmanus av OK*

Allerede

Av Jon Espeland

Ikke så at jeg alt har nådd dette eller allerede er fullkommen. Men jeg jager etter det for å kunne gripe det, fordi jeg selv er grepet av Kristus Jesus. Fil 3:12

For mørket viker bort og det sanne lys skinner allerede. 1Joh 2:8b

Apostlene Paulus og Johannes delte denne store lidenskap i livet: Å vitne om Kristus! Det er vi aldri i tvil om når vi leser deres vitnesbyrd i Det nye testamente. De var begge «grepet av Kristus Jesus». Han var deres liv, deres lyst, deres håp, deres alt.

Innholdsfortegnelse ~ Lov og Evangelium, februar/mars 2004:	
Jesu Kristi evangelium. Av Olaf Klavenæs	side 1
Allerede. Av Jon Espeland	side 3
Et redskap for evangeliet! Av Dag Rune Lid.....	side 6
Livets vann. Av Jon Espeland	side 10
Evangelist fra Andesfjellene. Av Dag Rune Lid.....	side 13
Det gjorde Gud. Av Hermod Hogganvik	side 17
Forfølgelse – hva da? Av Karl Notøy	side 19
Møtevirkosmhet i lekmanmsmisjonen våren 2004.	side 20

I bibelversene ovenfor skal vi stanse ved ordet «allerede» som begge apostlene her bruker. For i dette «allerede» skjuler det seg store hemmeligheter, ja selve evangeliet!

Et menneske som er kommet inn under Guds Ånds påvirkning gjennom bibellesning eller kristen oppdragelse og forkynnelse, vil før eller senere komme i nød over sin synd.

Det naturlige menneske kan også beklage og sørge over sine synder, men da først og fremst for konsekvenser og ubehag som synden fører med seg i dette livet. Slik kan, for eksempel, en mann sørge over at hans ustyrkelige temperament skaffer ham mange fiender, ja kanskje også økonomiske tap eller fengselsstraff.

Men noe helt annet er det når et menneske får med Gud å gjøre. Da er det ikke lenger syndens beklagelige følger her i tiden som står i fokus, men Guds dom og den evige fortapelse. Å sørge over den evige fortapelse er ikke naturlig for et menneske. De fleste har ingen bry med den før de er der, og blir en del av den evige klage. Men når Guds Ånd får røre ved et menneske som ennå lever, blir syndens straff og den evige fortapelse levende, ja forskrekkelig og uhyggelig. En blir redd synden, redd sin egen syndighet og redd for Guds vrede over all synd.

Blant folk flest blir en slik tilstand sett på som sykkelig. Blant Guds folk er tilstanden et tegn på Åndens verk i hjertet. Folk flest mener tilstanden må behandles psykiatrisk, men Guds folk vet at den bare kan behandles av sjelelegen, Jesus Kristus.

Å være en kristen betyr ikke at synden er borte fra livet, i den forstand at et menneske er blitt fullkomment. Det vitner jo Paulus klinkende klart om i verset ovenfor. «Ikke at jeg allerede er fullkommen,» sier han! Paulus hadde denne erkjennelse om sitt sanne jeg: Han var og ble en synder så lenge han levde i denne verden.

Men legg merke til hva han sier i fortsettelsen: «Men jeg jager etter det (dvs. fullkommenhet) for å kunne gripe det, fordi jeg selv er grepet av Kristus Jesus.» Nettopp her er hemmeligheten i Paulus' liv. Han var grepet av Jesus Kristus.

Da Paulus jaget de kristne, og var på veg til Damaskus for å plage og pågripe dem, ble han selv på vegen dit pågrepet av Kristus. Jesus grep inn i livet hans. Han som «fnyste av trusler og mord» (Apg 9:1) mot de kristne fikk plutselig se at det var en som stod *ham* etter livet: Den levende, tre ganger hellige Gud! Da fikk Paulus nok med seg selv og sin egen synd. Og Paulus fikk, for Jesu skyld, tro sine synders forlatelse. (1Tim 1:13)

Så fikk han et nytt prosjekt å jage etter i livet: Han som jaget de kristne, jaget nå etter fullkommenhet, etter å ligne han som hadde grepet ham og som han var grepet av. Dette fortsatte Paulus med hele livet. Han jaget og stundet etter fullkommenhet. Men han oppnådde det aldri i sitt ytre og jordiske menneske. Tvert om utbryter han: «Jeg skjønner ikke det jeg gjør. For det jeg vil, det gjør jeg ikke. Men det jeg hater, det gjør jeg.» (Rom 7:15)

Slik har enhver kristen det. Synden blir en daglig byrde. En gjør, tenker og sier det en ikke vil. Og en dømmer seg selv for dette, og ønsker at en ikke var slik som en er og ikke reagerte slik som en reagerer. En blir i det hele i utakt med seg selv. Det nye livet krever en annen standard enn den som jeg ser i mine reaksjoner og mitt tankeliv.

En kan forstå at folk flest ser på dette som en schizofren livsinnstilling som fører til mindreverdigetskomplekser og dårlige nerver. Men det er fordi de ikke har møtt Jesus og fått sett sitt liv i et himmelsk lys. For når det himmelske lys opplyser hjertet, og et menneske får se dine synders mangfold og dybde og samtidig får tro dem alle tilgitt for Jesus skyld, da går vedkommende over i en

helt ny virkelighet, den vi kaller åndelig og himmelsk.

I denne virkelighet gjelder en ny matematikk: $2 \times$ allerede = fullkommen frelse!

Dette matematikkstykket er slik å forstå: Det sanne lys skinner *allerede* i den troendes liv. (1Joh 2:8b) Kristus har kommet inn i hjertet med evangeliets lys. Det har lyst opp hver avkrok og påpekt synden, men mest av alt har det opplyst Kristus for synderen. Han har fått alle sine synder tilgitt og vasket bort i Jesu blod. Han er *allerede* fullkommen i Kristus, uten synd, flekk eller lyte. Slik vitner Skriften (Jes 43:25) og slik vitner en troende som har møtt Jesu ufattelige nåde i Ordet om Jesu stedfortredende død på korset: *Allerede* frelst! *Allerede* uten en eneste synd som dømmer min samvittighet hos Gud! *Allerede* satt i himmelen med Kristus! Frelst ved det som *allerede* er gjort av Kristus! *Allerede* her og nå, i dag, en Jesu Kristi brud, *allerede* ren og rettferdig, himmelen verdig! Å, for et salig *allerede*!

Og samtidig *ikke allerede* fullkommen. *Ikke allerede* kvitt sin synd i legemet. *Ikke allerede* kvitt syndens daglige plage. *Ikke allerede* blitt en helgen som svever på en gyllen sky uten synd i tanker, ord og gjerninger.

Men samtidig et menneske som lider under all denne syndighet, som jager etter fullkommenhet, også i livet, men som aldri finner den noe annet sted enn hos frelseren.

Å leve i en slik virkelighet er fullkommen frelse i denne verden! For på denne måten er frelsen helt og holdent og utelukkende Kristi sak. Vi må innse at i oss selv er alt syndig og skrøpelig, men i Kristus er alt hellig og fullkomment. Og aldeles uforskyldt, uten først å ha oppnådd fullkommenhet, får synderen del i Jesu rettferdighet.

Derfor vitner synderen om at *han* er min rettferdighet, *han* er min sang og min glede,

han er min stedfortreder, *han* tok straffen for meg, *han* satte meg over fra døden til livet, *han* er min rettferdighet, *han* er min helliggjørelse! Hele den kristnes liv og virkelighet er *han*, – *Jesus*...!

Det er jo så såre enkelt. Men likevel så vanskelig. Det er fordi vi stenger ute lyset og famler rundt i vårt eget mørke. Og i mørket lyder denne stemme: Jeg kan ikke være en riktig kristen, jeg som ikke blir kvitt synda, og stadig faller og snubler og forgår meg! Jeg som ikke får til å leve slik jeg vil, jeg som kjenner på de merkeligste innfall og lys-ter, jeg som er uren og misunnelig og skade-fro og hissig og sur og jeg vet ikke hva... Nei, sier mørkets stemme, jeg er nok ingen kristen ... ennå ...

Men det er jo fordi du viser fra deg det bibelske *allerede*. I stedet for å lytte til Guds *allerede*, gir du djevelen rett i hans *ennå ikke*. Men her går skillet mellom frelsesfryd og fortvilelse, mellom salig hvile i Jesu gjerning og fortvilet strev med dine egne gjerninger.

Djevelen ønsker, av alle krefter, å holde deg fast i sitt *ennå ikke*, men evangeliet forkynner deg et *allerede*. Djevelen krever seier i ditt liv, at du står i hver fristelse og viser deg sterk når du er svak. Men evangeliet peker på at Jesus *allerede* seiret i ditt sted, at han allerede stod i dine fristelser, at han *allerede* er din styrke.

Derfor kan du få si med Paulus «Ikke så at jeg alt har nådd dette eller *allerede* er fullkommen. Men jeg jager etter det for å kunne gripe det, fordi jeg selv er grepet av Kristus Jesus.» (Fil 3:12)

Og du kan få si med Johannes: «For mørket viker bort og det sanne lys skinner *allerede*.» (1Joh 2:8b)

Slik er det å være fullkomment frelst, *allerede* her og nå, på tross av all svakhet og den syndige natur som plager deg daglig! L&E

Et redskap for evangeliet!

Kristen radiostasjon i Arequipa, Peru

Av Dag Rune Lid

– Et redskap for evangeliet

Det er Celso Valdiglesias som sier dette med tanke på radiobølgene. Han er redaktør for radiostasjonen som Lekmannsmisjonen har støttet siden tidlig på 90-tallet. Gjennom radiobølgene forkynnes det kristne budskapet ut over millionbyen Arequipa i det sørlige Peru.

Celso Valdiglesias kommer fra Cuzco fylke oppe i Andesfjellene, men flyttet som så mange andre til storbyen for å få arbeid og livberging. Han utdannet seg som radioreparatør, og hadde eget verksted.

Men møtet med storbyen førte også til at han fikk møte himmelens Gud, og ble en kristen. Det førte ham senere inn i sjelevinnerarbeidet. Han er nå leder for INEL Peru, og redaktør for radiostasjonen som eies av denne kirken.

Sjelene må berges

– Visjonen til å starte radioarbeidet var å vinne nye sjeler for Kristus. Vi tenkte også på alle de stedene vi ikke hadde mulighet for å nå med evangelistene våre. Det er ca. en million mennesker innenfor dekningsområdet vårt. Mange av disse ville vi aldri hatt mulighet for å nå om det ikke hadde vært for radiobølgene.

Celso Valdiglesias understreker at alle har en radio, enten en er fattig eller rik. Men det er flest som hører på radioen i ytterkanten av byen, hvor den fattigste delen av befolkningen holder til. Når noen tar kontakt etter at de har hørt på radioen, følger

Celso Valdiglesias foran antennen som kringkaster evangeliet til ca en million mennesker i Arequipa, Peru.

evangelisten opp og reiser ut og besøker dem og tilbyr bibel-opplæring. Stadig er det sjeler som blir vunnet gjennom radioarbeidet, og menigheten i sentrum av Arequipa er i stor grad en frukt av radioarbeidet.

– Vi sender bare forkynnende programmer, og benytter ikke verdslig musikk på radioen. Moderne musikk opplever vi som verdslig underholdning. Når vi praktiserer en slik linje, vet de som slår på radioen hva de får høre. Vi har mange positive tilbakemeldinger på dette, og mange som er takknemlige for programmene. Så lenge Gud gir oss liv og krefter ønsker vi å våke over at radioen kan drives etter denne linjen som vi har tro for.

Mye respons

En gang ringte en hushjelp til radiostasjonen. Hun ville gi en gave til radioarbeidet, og det var en underlig historie.

– Kvinnen hadde arbeidet som hushjelp hos en verdslig familie, og da hun om dagene arbeidet i hjemmet kom hun til å lytte på vår radiostasjon. Det var noe lokkende ved det som ble forkynt. Hun lyttet og lyttet og etter hvert begynte evangeliet å gå opp for hennes hjerte. Hun fikk et møte med Jesus til frelse der ved radioen.

En dag kom hun til studio med 500

Evangelist Hugo Castellanos i radiostudio. Etter norsk målestokk er det svært enkelt, men det fungerer bra i Peru.

amerikanske dollar som hun ville gi som gave fordi hun gjennom radioen hadde fått høre evangeliet. Det var mer enn hun kunne tjene på et helt år. Men kraften fra Lammets blod hadde forvandlet hennes hjerte. Pengene og materialismen hadde mistet sitt grep om hjertet, og var blitt erstattet med takken for Golgata.

Senere reiste kvinnen opp igjen i Andesfjellene, og ble et levende vitne for sine nærmeste. Også de ble vunnet av evangeliet, og de er nå grunnstammen i en menighet oppe på høysletten like ved Titicacasjøen. Slik går evangeliet frem.

Om de hører eller lar være

Indianerne fra fjellene er tidlig oppe, og derfor begynner radiokanalen klok-

Celso Valdglesias ved radiosenderen. Dette er en svært umoderne sender som bruker mye strøm og gir dårlig lydqualität. Legg merke til radorørerne! Dette er gammel teknologi som de nå ønsker å bytte ut med moderne transistorer.

ken 5 om morgen å forkynne Guds ord på indianerspråkene Quechua og Aymara. De holder på et par timer med dette, før de går over på spansk. Så er det sendinger hele dagen og avslutter i 8 tida om kvelden når mørket faller på og indianaerne kryper til køys.

Motto for radioen er hentet fra profeten Esekial 2:7 «Du skal tale mine ord til dem enten de hører eller lar være.» – Det er vårt ønske at radioen kan få formidle Guds ord til det peruanske folk, slik at sjeler kan berges for himmelen, sier Valdglesias. – Da er det viktig at vi nettopp gir dem Guds ord, og ikke alt annet som så alt for mange radiokanaler pøser inn i hjem og hjerter.

– Konservativ betyr å konservere, ta vare på. Vi ønsker å være en konservativ radiostasjon som konserverer, dvs. tar vare på det Bibelen forkynner uten at tidsånden får trenge inn å ødelegge det som skal formidles gjennom radioen. Vi ser på radioen som et redskap til å forkynne Guds ord for hjertene.

Celso Valdglesias forteller at fremtidsønsket er å få skiftet ut radorørerne med moderne transistorer. Dette ville gi langt klarere signaler, og signalene ville nå lenger ut ved at effekten kunne bli økt betydelig.

På bakgrunn av dette planlegger Lekmannsmisjonen et innsamlingsprosjekt for om mulig å realisere prosjektet.

Programprofilen

– Når det gjelder programprofilen forsøker vi å fylle det meste av sendetida med direkte forkynnende programmer. Det kan være bibelbasert forkynnelsen på en halvtimes lengde, eller møteopptak fra en av menighetene i byen. Dessuten har vi direkte bibelopplesning og en del praktisk og etisk bibelsk veiledning. Mellom programmene sender vi instrumental musikk og oppbyggelig sang.

– Det kan være vanskelig å skaffe fin og oppbyggelig kristen sang. Derfor har vi sunget inn en del med grupper i menighetene og solister. Vi har tro for å synge god og fin kristen sang, som kan være til oppbyggelse for de som hører på og ikke sende bråkete og moderne rytmer som river ned i stedet for å bygge opp, sier Valdiglesias.

– Visjonen vår er at når noen slår på radioen i løpet av dagen, så skal de alltid kunne få høre noe som er til åndelig oppbyggelse. Det skal være forkynnelse eller fin kristen sang og musikk som ikke virker nedbrytende.

«– Takk for maten»

– Vi har også troende fra andre sammenhenger som ringer til oss og «takker for maten» som de får gjennom programmene våre. Dette opplever vi veldig gledelig. En dag var det en katolsk prest innom som hadde hørte mye på sendingene, og var svært takknemlig for programmene våre. Det var en underlig opplevelse!

Så langt Celso Valdiglesias. En dag undertegnede selv var på besøk i radiokanalen i Arequipa, kom en ung student

innom. Han var søkende, og hadde via internett fått kontakt med amerikanske kristne som anbefalte ham å søke kontakt med luthersk kristne i Arequipa. Han hadde lyttet til radiobølgene, og kom nå for å få svar på en rekke spørsmål. Evangelisten fikk en fin samtale med ham, og han ønsket å komme igjen. Slik fikk vi ved selvsyn se hvordan radioen får være et redskap for evangeliet.

Vi møtte også to familier med små barn. De var tatt opp i menigheten kort tid i forveien, og fikk nå bibelopplæring av evangelistene. De hadde begynt å lytte til radioen, og på et bibelkurs som vi fikk være med på, satt de med store øyne og lyttet. De var sultne, og nå fikk de mat for sine sjeler.

Det skulle vel være unødvendig å fortelle at slikt inspirerer! En kjenner på takknemlighet i hjertet og sangstrofen «Takk, takk at også jeg fikk være med» toner for det indre øre!

Innsamling til ny radiosender

Lekmannsmisjonen vil gjerne være med å skaffe ny radiosender til radiostasjonen i Arequipa. Den gamle er moden for utskifting, men en ny koster ca 125 000 kr. En anonym giver har gitt 60 000 kr, men ennå mangler vi ca 65 000 kr. Hvis noen skulle ha tro for å gi til dette, er vi takknemlige for gaver som kan sendes til bankgiro 3204 10 10222 og merkes «radiosender i Peru».

je

Livets vann

Av Jon Espeland

*Bli forferdet, dere himler, over dette!
Skjelt av skrekk, sier Herren.*

*For to onde ting har mitt folk gjort:
Meg har de forlatt, kilden med det le-
vende vann, og de har hogd seg ut brøn-
ner, sprukne brønner som ikke holder
vann.*

Jer 2:12-13

Vi er ikke så vant med brønner leng-
er. Nå kommer vannet stort sett til oss
gjennom kommunale ledninger, og vi
betaler vår vannavgift for å nyttiggjøre
oss denne livsviktige væske.

Men uten kommunalt vann eller egen
brønn, kan vi ikke leve. Jeg husker en
gang da vi bodde i ørkenbyen Arequipa
i Peru – og hadde småbarn og bleier og
alt som det fører med seg – at vannet
uanmeldt ble borte og vi ikke hadde til-
gang på vanndråpen i tre døgn. Da fikk
vi skikkelig anskuelsesundervisning på
hva vannet betyr i en husholdning...

En av våre nasjonale kristne i Peru
hadde lenge vært borte fra søndagsmø-
tene i fjor høst. Da jeg besøkte Arequipa
i november, var evangelisten bekymret
for ham. Han og familien hadde sluttet å
gå, men ikke gitt noen forklaring. Evan-
gelisten hadde brukt mye tid på famili-
en, opplæring, bibelstudium, sjelesorg,
dåp og medlemsopptak. Og han var en
lovene ung familiefar, et lederemne.

Det er slike skuffelser en må regne
med, erfaringen tilsier det. Men evange-
listen var motløs. Hadde ikke tatt mot til
seg for å oppsøke ham hjemme, kanskje
han hadde noe i mot ham eller andre i

menigheten?

Så kom han på bibelkurset 6. desem-
ber. Evangelisten strålte, hans hjerte var
så uendelig lettet. Etterpå ble det tid til
en samtale med styret. Den beskjedne
og sympatiske mannen begynte å gå
rundt grauten. Det var ikke så lett å
snakke om. Han ville gjerne komme,
forsikret han, det sto ikke på viljen.

«Men dere vet hvor jeg bor,» begynte
han. De andre nikket. Jeg visste det ik-
ke. Han fortalte kort at han bodde i et av
de fattigste områdene utenfor storbyen,
dit vannledningene ennå ikke rekker
frem, og der fattigfolket står skulder til
skulder for å bygge sin framtid og lage
seg en anstendig bydel ut av et stykke
fjell- og steinørken.

Her rår det harde bud. Velforeningen,
valgt blant befolkningen – de er flinke
til å organisere seg – hadde bestemt at
alle skulle delta på dugnader om søndag-
en. Det var den dagen alle hadde tid,
hadde de bestemt. Da skulle de anlegge
parkområde, fotballbane og andre fel-
lesarealer, og på omgang hjelpe hveran-
dre med tunge tak på den enkeltes eien-
dom.

Her var det en for alle og alle for en.
«Du som har kontakt med Vårherre, får
sørge for at vi lykkes i arbeidet vårt,»
hadde de ertet vår venn. Og noe fritak til
å gå i kirken, var det ingen som hadde
syn for. Så vedtok de straffen for ikke å
møte frem: Ingen vannrasjon mandag
og tirsdag for den som ikke stiller opp
søndag! Det syntes flertallet var rett og
rimelig.

«Min rasjon er fem bøtter om dagen,» fortsatte han, «to dager uten vann er helt umulig for oss. Derfor har jeg vært på dugnad om søndagene det siste halvåret...» Han så ned, virket brydd, ventet seg fordømmelse av de andre, følte på skam og skyld...

Kona hans har et strålende vesen, en riktig humørspreder. Og noen søndager har hun tatt ut alene på søndagsmøte. Men med fem barn, alle mindreårige, ble det for stritt for henne. Hun orket ikke.

Og med sju munnar å mette, sju kroppar å vaske og klesvask for hånd og fem bøtter om dagen og to dagers mulkt, det blir 20 bøtter i uka, det kunne ikke familien greie. Her ble far fanget, det visste naboene hans, og så smilte de fornøyd til hverandre når de så på han som var på dugnad med kroppen, mens hjertet var i kirken, og samvittigheten anklaget ham for å forsømme Guds ord og samfunnet med de troende...

Så satt vi der, et kirkestyre, evangelisten, den ulykkelige broder og jeg. «Hva ville vi ha gjort? Er det synd å gå på dugnad? Hva skal jeg gjøre, brødre?»

Nå vel, vi samtalte, vi formante, vi bad og vi delte smerten med denne broder. Vi kjente trykket fra en verden som ikke kjenner Gud. Og vi kjente på denne hjelpeløse avhengigheten av vann.

Vann, vann, vann! Alt liv på jorden er avhengig av vann. Når vannet tørker ut, og himmelens skyer tørker inn, da blir det uår og hungersnød og død.

Og midt i dette er det noe som er så uendelig mye viktigere enn H₂O. Det er

livets vann som strømmer ut fra Guds og Lammets trone. (Åp 22:1)

Dette vannet kan du ikke sette opp på noen formel og du kan ikke grave etter det i jorden. Dette vannet kommer til deg gjennom Ordet ved Ånden, i samfunnet med Jesus og med hans venner.

Vår venn i Peru er i første fase av sitt familieliv. De har etablert seg mellom stein og knauser der ingen av oss ville ha bodd, om vi ikke var nødt. Men det er nettopp hva han er. Livet har ikke gitt ham andre valg. Den kommunale tankbilen kommer med vann. Mødre og barn kommer med bøtter og spann. Nøye tilmålte rasjoner, betaling for hver bønne, ikke en dråpe må gå til spille.

Neste fase er vanntanker av sement. Men de er kostbare, de må være armert for å tåle trykket, og de må være tette for å holde på vannet. En utett vanntank kan ingen satse på. Den skal jo oppbevare en stor kapital, dyrt vann fra kommunale tankbiler som finansierer hele virksomheten med skyhøye priser til en lutfattig befolkning.

I den tredje verden blir det så åpenlyst hva vannet betyr og hvor mye det er verdt. Her hos oss skrur vi på kranen og glemmer hvilke verdier som renner mellom hendene våre når vi vasker oss, eller spyler redskap og gårdsplass uten å tenke verken på mengde eller pris...

Men verre er det at vi også spiller med livets vann. Heller ikke det setter vi pris på, enda det har en mye høyere pris.

Uten vann vil kroppen din dø. Det er ille nok. Men uten livets vann vil sjelen din gå fortapt. Det er mye, mye verre.

Israelsfolket trøstet seg til sine vann-tanker, sine brønner. Men om disse sier Herren at de er sprukne brønner som ikke holder vann. De hadde altså brønnene, alt så fortreffelig ut på utsiden. Og sprekkene, må vi anta, var slike små og usynlige som ingen legger merke til, men som vannet siver ut igjennom.

Slik kan det være med deg og meg også. Fasaden kan se fin og kristelig ut, og vi tror at alt er i skjønneste orden, at vi lever ved kilden og at vår brønn er full av vann. Inntil vi skal drikke av vannet, da. Mange har ikke før de møtte Gud i de evige boliger, forstått at deres brønn var tom. De hadde ikke hatt bruk for vannet i livet, ville bare ha det i brønnen med tanke på evigheten. Derfor lyder dette evige rop i fortapelsen: «Far Abraham! Forbarm deg over meg og send Lasarus, så han kan dyppe fingertuppen sin i vann og svale min tunge! For jeg lider svær pine i denne ilden.» (Luk 16:24)

Sannheten er at du og jeg ikke holder vann. Vi er verre enn en sprukken brønn, vi er som en bøtte uten bunn. Men det finnes en kilde med levende vann, og den går aldri tom. Den kilden heter Jesus. «Kjente du Guds gave ... så hadde du bedt ham, og han ville gi deg levende vann!» (Joh 4:10) Og det er ikke noe mer Jesus heller vil, han vil gi deg det levende vann. Han har kjøpt det dyrt, ja med sitt eget liv. Og fra hans hjerte veller det fram en kilde til evig liv. Den heter nådekilden. Den fyller din bøtte fortare enn vannet renner ut.

Og er du sann mot deg selv, og Jesus får vise deg hvem og hvordan du er, da blir det nådetørst i ditt hjerte. Da må du ha nåde hver dag, ja, hver stund. Da kan

du ikke samle nåde i sprukne brønner og ødelagte kar. Nei, da må du stå i kilden, stå i elven, stå i fossen, der det alltid renner frisk nåde. Du må «drukne deg» i livets vann som strømmer ut fra Guds og Lammets trone.

Nåden kan ikke samles opp som vann. Det finnes ikke gammel nåde, men det finnes ny nåde for gammel og ung!

Vil du samle nåden, livets vann, til senere bruk, vil det bare bli for en dag å finne ut at alt er tapt, runnet ut, borte. Og da er også tiden runnet ut, – nådetiden.

Livets store alvor er ikke alvorlig for det naturlige mennesket. Derfor trekker de fleste på skuldrene av det vi nå har for oss.

Men hør hva Herren sier om den saken: *Bli forferdet, dere himler, over dette! Skjelv av skrekk, sier Herren.*

Så! alvorlig er nemlig saken.

Vi skakes opp av jordiske ulykker og katastrofer, og tar forholdsregler for å verne liv og helse. Men en evig fortapelse trekker vi på skuldrene av.

Å, måtte Herren vekke oss opp, ja ryste oss ut av vår søvn, så vår synd og den evige fortapelse alltid måtte forskrekke oss og drive oss inn til kilden med vann som veller fram til evig liv. (Joh 4:14)

For når jeg får med Gud å gjøre, og mitt liv skal måles med den himmelske målestokk, da gjelder bare en ting, at jeg som en fisk får være skjult i nådens vann og svømme i nådens hav. L&E

Evangelist fra Andesfjellene

Av Dag Rune Lid

Ubaldo Marca ble født langt inne i Andesfjellene, i landsbyen Cucho Esquenja i Peru. Etter mange omveier fikk Gud gi ham syndenes forlatelse i Jesu blod. I dag er han en brennende evangelist med nød for sine landsmenn.

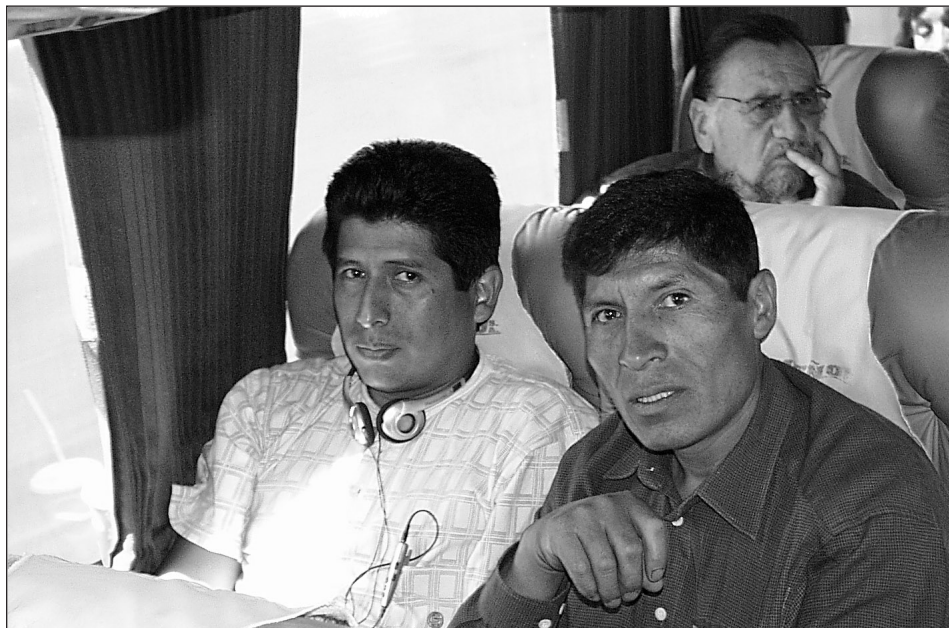
Tilbake til steinalderen

Landsbyen han kommer fra har vært upåvirket av utviklingen, og de lever fortsatt som vi gjorde i Norge på 16-1700 tallet. Da vi besøkte landsbyen hadde det vært frost om natten, og årets potethøst var ødelagt. Det lå an til en

lang og vanskelig vinter.

Landsbyen ligger noen timers kjøring fra Puno ved Titicacsjøen, som vi gjerne har hørt om i geografitimene på skolen. Her vokste Ubaldo Marca opp sammen med flere søsken. Det var vanskelige kår. Allerede 13 år gammel ble han sendt til slektninger i Arequipa, for å være med å skaffe inntekt til familien oppe i fjellene.

Her sprang han rundt med melkepann for å tjene til livets opphold, og om kveldene gikk han på kveldsskole.

Sjelevinner Ubaldo i aksjon på bussen fra Arequipa til Puno. Han ble sittende ved siden av en ungdom som han vitnet frimodig for om troen på Jesus.

Han hadde hunger etter mer kunnskap. Så ble det militærtjeneste før han kom inn på politiskolen.

Turbulente år

Etter 3 år ved politiskolen var han blitt 24 år. Nå ble han plassert som grensepoliti på en øde grensepost mot Bolivia. Her var han i flere år, men av ulike årsaker ble inntektene for små, og han søkte om å få slutte i politiet. Søkningen ble ikke innvilget.

Dette førte til at han rømte fra tjenesten, og ble dermed ettersøkt av po-

litiet. Nå reiste han tilbake til Arequipa. Han kjøpte snekkerutstyr og etablerte eget verksted i utkanten av byen.

Han var nå blitt 31 år, og vi er kommet frem til året 1993. En dag får han besøk av en evangelist fra INEL-Perú, som støttes av Lekmannsmisjonen i Norge. Han ble invitert på møte og det førte til at han i 1994 ble både døpt, gift og tatt opp i menigheten samme dag.

Til å begynne med jobbet han i snekkerverkstedet hver dag, også om søndagene. Etter en tid avsluttet han til kl.

Ubaldo møter igjen mor og far hjemme på tunet.

12.00 for å være med på ettermiddagsmøte kl. 15.00. Slik fortsatte det et års tid. Etter hvert kom han mer og mer med i arbeidet i menigheten.

Blir med i arbeidet

Han hadde et vinnende vesen, han var frimodig og var ivrig med på husbesøk for å vinne sjeler for himmelen. Etter hvert ble han evangelist i menigheten. Men nå tårnet det seg opp med problemer i ekteskapet, og han ble veldig dømt over det livet han levde. Han mente at en kristen måtte være rettferdig, og enda mer for en som var med i det kristne arbeidet.

Kristenlivet svinget opp og ned fra dag til dag. Etter hvert kom han derfor til at han var en hykler, og at han ikke var noen kristen selv om han var med i det kristne arbeidet. Så plutselig en dag ble han arrestert. Han måtte dokumentere seg i det han syklet forbi et hus hvor det hadde vært innbrudd, og der ble han arrestert. Dette var i 1996, og nå ble han innhentet av fortiden.

Han måtte i fengsel og det kom opp for alle og enhver at han hadde rømt fra tjenesten i politiet. Nå måtte han sone sin straff. Han hadde likevel gode attester fra tiden han tidligere hadde jobbet i politiet, så da soningen var gjennomført ble han derfor tilbudt tjeneste i politiet på nytt.

Da ble det en sterk kamp i hans indre. Nå så han mulighetene til karriere, makt og penger i politiet, men kjente også på kallet til å tjene Herren. En av evange-

listene i INEL-Perú kom til ham og hilste han med Ordet fra Bibelen: «Gud er med deg og vil føre deg tilbake...» (1M 28:15) Det førte til at han sa fra seg tilbudet fra politiet og ble evangelist i INEL-Perú. Han kjente at dette kallet kom fra Herren.

Får se inn i evangeliet

Men han hadde ennå ikke sett inn i friheten i evangeliet, og kristenlivet og tjenesten ble strev og kav. Under et bibelkurs i byen Juliaca forstod han at det var noe fundamentalt han ikke hadde fått sett inn i. Han begynte å høre på noen kassetter av den norske misjonæren Arne Helge Teigen som var utsendt fra Misjonssambandet i Norge, som ble til hjelp for han.

Så en dag kom han over en bok av den tyske teologen C. F. W. Walter som har skrevet en bok om Lov og Evangelium. Her fikk han se inn i evangeliet, at Jesus døde for syndere som han. Han fikk hvile fra sine egen gjerninger, og i stedet fikk han hvile i hva Jesus hadde gjort for han. Hele livet ble snudd opp ned, og vitnesbyrdet fikk en annen klang. Nå ble han et brennende vitnesbyrd om det Guds lam som bærer bort verdens synd. Dette skjedde i 1999.

– Pek mer på Lammet

Kona Juana strevde også svært med det å få til å være en kristen. Hun prøvde å forbedre seg å bli et bedre menneske, slik at Gud kunne ha velbehag i henne. Det gikk ennå noen måneder etter at Ubaldo fikk se inn i evangeliet. En dag de satt sammen over en åpen bibel og

leste fra Ordet gikk morgenlyset fra himmelen opp også for hennes hjerte. Hun fikk se det Guds Lam som bar bort også hennes synder.

Nå er hun ofte med når Ubaldo Marco er ute og preker, og når de kommer hjem hender det hun sier: «– Ubaldo, i dag skulle du pekt mer på Lammet!» Han opplever at kona er en åndelig støtte i arbeidet som evangelist.

- Vi hjelper hverandre i heimen til å korsfeste kjødet, så det ikke får utfolde seg. Jeg kjenner på stor takknemlighet til Jesus fordi han gav sitt liv for meg. Samfunnet i ekteskapet ble noe helt nytt. Nå har vi samfunn gjennom evangeliet.

Det er uforståelig at jeg skulle få se inn i evangeliet, og det som Jesus har gjort for meg, sier Juana Marca.

Stort ansvar som forkynner

Ubaldo understreker at det ligger et stort ansvar for dem som forkynner Guds ord at sjelene kommer gjennom til et frigjort liv i Gud, så ikke kristenlivet blir et strev. Versene fra Salme 32 «Salig er den som har fått sin overtredelse forlatt og sin synd skjult. Salig er det menneske som Herren ikke tilregner misgjerning, og som er uten svik i sin ånd», er han blitt spesielt glad i.

- Når synden er tilgitt, da er jeg lykkelig hva jeg ellers møter i livet, avslutter Ubaldo Marca.

Landsbyen Cucho Esquenja langt inne i Andesfjellen hvor Ubaldo vokste opp.

Det gjorde Gud

Av Hermod Hogganvik

For mange er kalt, men få er utvalgt.

Matt 22:14

Vi er nå samlet om et Guds ord som stiller oss overfor spørsmålet om vi har evig liv, eller lever bedratt – til evig fortapelse?

«Svelget som er spent ut» mellom dem som går sammen på veien, lever sammen i hjemmet, på arbeidsplassen, skal vi nå se *markert* mellom disse vi inntil nå har vært opptatt med, og et annet menneske, én vi ikke har omtalt nærmere.

Han har gått blant de andre vi fulgte på veien. Men han føler seg ikke trygg i spørsmålet: «Hvis Jesus kommer igjen i dag, vil jeg da bli med ham?» Han har ikke bare «tatt imot Jesus», og lagt loven til side. Han kjemper fremdeles med spørsmålet omkring «Guds rettferdighet».

En vesentlig forskjell på ham og de andre vi har fulgt, er at denne av Guds nåde etter hvert erkjenner at han kommer aldri forbi Guds krav: «Dere skal være hellige, for jeg, Herren deres Gud, er hellig», 3Mos 19:2.

Han har fått se at «Uten hellighet skal ingen se Herren», Heb 12:14. Han må til enhver tid eie den fullkomne rettferdighet Guds hellige lov krever!

Og nå begynner av Guds nåde loven å drive ham mot selve svaret på: «Hva er det så jeg mangler?».

Nå *opplever* han virkelig at «kjødets attrå er fiendskap mot Gud, for det er ikke Guds lov lydig, kan heller ikke være

det», Rom 8:7. Og at «Gud har overgitt dem alle til ulydigheten, for at Han kunne vise miskunn mot dem alle», Rom 11:32.

Men nå får han møte en gammel sjelesørger han kjenner utenfor forsamlingen. Han gir ham Guds ord, loven og evangeliet «i rette tid» – !

Nå får ilden slå ut «i lys lue» til den brenner opp hans egenrettferdige jeg, dette «jeg burde», «jeg må», «jeg skal» o.s.v. Han får se at med all sin «bibelske tro», sin «skrifttroskap», sin overgivelse og ofte faste, er han midt i alt dette alvor fortsatt under Guds forbannelse - fordi han ennå ikke har noen fullkommen hellighet og lovens oppfyllelse i tanker, ord og gjerninger.

Han må erkjenne at han slett ikke elsker Gud, men tvert imot elsker synden! Og han opplever: «Jeg døde», som Paulus sier, Rom 7:10. «Der loven ikke knuser og døder, der kan ikke evangeliet gi liv og kraft!» C.O.Rosenius.

Han ser at sannheten om ham er Herrens ord: «Du har bare trettet meg med dine synder, og voldt meg møyne med dine misgjerninger». Jes 43:24.

Nå får han se at det er ikke nok å få tilgivelse for all sin synd. Da er han egentlig bare kommet fra minus til nullpunktet, men ikke «kommet i pluss», er ennå ikke fulkomment rettferdig.

Han får oppleve at frelsen ligger utenfor menneskets rekkevidde!

Nå kjenner han seg igjen i Elias: 1Kong 19:11-13. Han ser at Herren var ikke i *stormen* som han og de andre opp-

levde. Herren var heller ikke i selve *jordskjelvet* (syndserkjennelsen og angren), og heller ikke i *ilden* som brant i ham.

Men nå får han *den rette* sjelesorg, nå kommer *lyden av den sakte susen* til ham som til Elias. Evangeliets frigjørende og frelsende budskap, som det eneste rette legemiddel, banker nå på hans fortvilte hjerte, åpner hjertet og inntar det.

Nå fortsetter Herren: «Jeg, jeg er den som utsletter dine misgjerninger for min skyld, og dine synder kommer jeg ikke i hu», v.25.

Nå smaker det godt å få høre om en uforskyldt nåde over dette fullstendig fortapte menneskebarnet som ligger der i sitt blod, Esek 16.

Nå sier han: Dette hadde jeg aldri tenkt; at det skulle foregå på denne måten; **at jeg skulle få nåde av bare nåde** – nå når jeg fikk se meg selv som aller verst og mest uverdigg!

Nå får han oppleve Esek 16:63: «Du skal komme din ferd i hu og skamme deg, og ikke mer opplate din munn for din skams skyld, når jeg tilgir deg alt det du har gjort, sier Herren Herren».

Han får se ordet i 4Mos 21 om de giftige serafslangene som bet folket, så svært mange døde. Han ser hvordan folket fikk Moses til å be Gud fjerne disse slangene.

Å, som han ser seg selv i disse serafslangene, full av gift som dreper. Han kjenner seg igjen i Israels bønn til Gud - akkurat den samme som Paulus: «Jeg elendige menneske! Hvem skal fri meg fra dette dødens legeme?», Rom 7:24.

Og så ser han Herrens svar på Moses' bønn: «Lag deg en serafslange og sett den på en stang. Så skal hver den som er

bitt og ser på den, få leve», v. 8. Og han ser Moses gjør som Gud har sagt, og «når en slange hadde bitt noen, og han så på kobberslangen, ble han i live», v.9. Det samme som Paulus straks også kan takke for: «Gud være takk, ved Jesus Kristus!».

I stedet for å *fjerne* vårt eget elendige syndelegeme, utvalgte Gud en av samme slaget (født under loven), men uten gift - en stedfortreder for all verdens syndelegemer, satte ham på en stang, korset, slik at alle dem som «ser på ham får leve».

Det var ham som har navnet: JEG ER! **Han er** alt det loven sier jeg skal være, og slangen og min samvittighet anklager meg for at jeg ikke er! Der er han «som for oss **er blitt** visdom fra Gud, rettferdighet og helliggjørelse og forløsning».

Guds ord skaper/føder det nye livet i ham, det livet som også fortsatt alltid bare kan leve på det samme Guds ord. Nå er han **rettferdig-gjort!** Han får erfare hva det er

å gå over fra døden til livet

Nå har han ikke en *tro* som svinger i takt med *hans* veivalg og seire. Hans tro har nå «ankeret innenfor forhenget», forankret i Kristus alene.

Det er født en ny sang i hjertet hans. Hans lovprisning til Gud har fått en annen klang enn de andres. Hos ham er dette grunntonen: Det som var umulig for loven, fordi den var maktesløs på grunn av kjødet,

det gjorde Gud, det gjorde Gud!

(Rom 8:3)

*Utdrag fra bladet Arven,
nr.1, februar 2004*

Forfølgelse – hva da?

Av Karl Notøy

Jeg er redd for at vi er på veg mot en tid der vi vil møte forfølgelse, der de som står for sann bibelsk kristendom vil måtte få kjenne det på kroppen.

Den som følger med i massemedia ser klart at fokuset blir satt på de såkalte fundamentalister. De blir kalt for mørkemenn.

Og jeg er redd for at hvis venstresiden vinner valget neste gang, vil vi som står på Bibelens grunn få merke det. Det blir vanskelig for oss å drive vår virksomhet. Økonomisk, juridisk og praktisk vil forholdene sakte og sikkert bli forandret, slik at det vil bli vanskelig å forsette med bibelsk virksomhet.

Den som da vil stå på sannheten vil få merke det på kroppen. Mange vil forsøke «å komme seg unna», berge seg selv. Kanskje går de inn i sammenhenger som «bøyer av».

Måtte det i vår sammenheng bli én for alle, og alle for én. Kanskje må vi senke vår levestandard, for å kunne hjelpe hverandre?

Men først og fremst må vi huske hverandre i bønn. Og bibelen taler om å lide for Kristi skyld.

Motgangstider kan bli vekkelsesti-

der. For faren for å sove er større i medgangstider enn i motgangstider.

Husk hos Jesus er kraft å finne! La oss forsette å holde flagget høyt!

Mange beskyldninger blir med urette rettet mot den sanne menighet. Beskyldninger om kvinneundertrykkelse, motstand mot menneskerettighetene og andre ting vil bli en kristnes lodd. Psykiske og legemlige lidelser vil følge i forfølgelsens spor. Det vil bli trangt for den sanne kristne.

Og det verste er at de vil ta våre barn fra oss. De vil plassere dem i barnehager, i fritidstilbud og skole, og gjennom propaganda gi dem en anti-kristelig opplæring.

Jeg er redd for at i et slikt samfunn vil mange kristne familier bli erklært uskikket til å ha barn.

Hvordan skal vi forberede på en slik eventuell situasjon? Skal vi prøve å jenke oss? Prøve å bli mer lik verden, slik at vi ikke vekker anstøt?

Nei, vi skal finne kraft igjennom Bibel og bønn. Vi skal få legge vår sorg på Jesus. For han har omsorg for oss. Når det ser mørkets ut er han nærmest.

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Møtevirksomhet i Lekmannsmisjonen våren 2004

Per B. Holm:	Umeå/Sverige, Wasa/Finland, Sandefjord, Skiptvet
Hans Henrik Brix:	Skiptvet, Sandefjord, Randaberg
Jon Espeland:	Ø.Hedrum/Kodal
Håvar Fjære:	Sannidal
Martin Fjære:	Norheimsund, Snillfjord, Innset, Kvelde, Askim, Varhaug
Lars Fossdal:	Skiptvet, Askim, Randaberg, Varhaug, Svarstad, Dimmelsvik, Hardanger, Vallberga/Sverige, Tiraspol/Moldova
Kristian Fagerli:	Ø.Hedrum/Kodal, Nordheimsund, Bangsund
Gunnar Fosslie:	Askim, Sannidal, Skiptvet
Ingar Gangås:	Kvelde, Gyland, Arequipa/Peru, Umeå/Sverige, Askim, Tiraspol/Moldova
Olaf Klavenæs:	Sannidal, Nærbø, Askim, Skiptvet, Randaberg, Vallberga/Sverige, Fogn
Olaf A. Klavenæs:	Sannidal
Svein Mangelrød:	Sanidal, Askim, Skiptvet
Tore Mangelrød:	Bangsund, Tørvikbygd, Norheimsund, Tysvær, Bygland, Tiraspol/Moldova
Magne Straumstein: ...	Bangsund

Det er Herrens velsignelse som gjør rik, og eget strev legger ikke noe til. (Ord 10:22)

Jesus forteller oss i Luk 16 om en rik mann og den fattige Lasarus som var lagt ved porten hans. Vår sympati går umiddelbart til den fattige Lasarus som levde i nød, sult og fattigdom. Og vi synes den rike var både hard og ubarmhjertig. Men hvem av disse ligner vi på? Rent umiddelbart vil vi ligne dem begge. Vi vil ha rikdommen til den rike, og så vil vi ha hjertet til den fattige. Vi vil være både rike på penger og rike i Gud. Og så lever vi i en tid hvor de fleste av oss har oppnådd ytre rikdom. Sånn sett ligner vi på den rike mann. Så er det spørsmål om hjertet, da. Hvor bor mitt hjerte? Hvor er hjertets skatt og rikdom? Her må hver og en prøve seg selv innfor Guds åsyn. Men vi gjør vel i å merke oss verset fra Salomos ordspråk: *Det er Herrens velsignelse som gjør rik, og eget strev legger ikke noe til.*

«Marta, Marta!» sa Jesus en gang til en arbeidsom kvinne, «Du gjør deg strev og uro med mange ting. Men ett er nødvendig. Maria har valgt den gode del, som ikke skal bli tatt fra henne.» (Luk 10:41-42) Kjære venner: Glem ikke Maria-plassen!

Med dette vil vi enda en gang få minne hverandre om virksomheten som står for døren rundt om i bygd og by. La oss bære både møtene, forkynnerne og tilhørerne fram for Gud og be om stillhet, åndskraft og vekkelser!

Og la oss heller ikke glemme våre venner i Peru og Moldova. Dette er et kall som Herren har gitt oss, og som vi får være med å støtte i bønn og offer. La oss huske at de lever av våre gaver når kollektkurvene går rundt på møtene! Vi samler ikke inn penger for å holde oppe en organisasjon, men for at Guds rike skal komme i Norge og blant folkeslagene!

~ sekretæren ~